

Fägne-skall då justitiæ
borgmästarens uthi
stapelstaden Åbo den edle och
hö...

Tigerstedt, Erich Johan Erichson

1700-1829 81 Cbza F01.

National Library
of Sweden

Fågne = Skall

Da

Justitiæ Borgmästarens
uthi Stapelstaden Åbo

Den

Edele och Högachtade Herrens

Herz **ANDREAE**

LANDS

BRUDSUMMENS

Samt

Edele och Wälborne Jungfruns

Jungf: **BEATAE**

WILHELSMANS

BRUDENS

Medh förnämt folks närward wälprydda

Bröllops = Fäst /

firades i Åbo Stad den 5. November 1711.

Anstält

På Ginstke Helicon

Tryckt i Åbo / af Andreas Björckman.

M jag mig taland gör / i arla Ungdoms Wären/
 Så lär min lalland röst och bli ett Barnaspel/
 Emot det lärda Folck som först i mogna åhren
 Medh heder stiger fram/ och talar utan feel-
 Doch kan man wäl en släck vppå ett lärspån lijda
 Och efter wiljan mehr än mästestycket see;
 Så dierfz min swaga hand/ en Bröllops-krantz tilwrijda/
 Til förstling af min tienst/ den jag wil fester gee
 Om ej ett wittert wett skull mehr än ämne tryta/
 Så blef Ehr Lof så stort som sielfwa Dygdeus glantz

Jagh kund Ehr Tro/ Ehr Hopp/ medh Kärlek sammanknyta;
 At Flora aldrig sielf kund ge nån bättre Krantz.
 Des utan mins jagh wäl Ehr alfwarsamma wandel
 Medh from- och sedighet/ försichtig dock i alt.
 Här lycklig blir då den / som går medh Ehr i handel:
 Fast sådant Dygdeboo/ kan aldrig bli betalt.
 Ja kom rättwisja sielf / och döim om ihetta smycke/
 Men hwad? rättwisjans man bör jäs was först och främst
 Hans hog här leker måst på ett så läckert stycke;
 Ty han som man förnärckt / til det wil wara uämst.
 Han kund wäl döma rätt / doch torde man befara/
 När han så kärleks full äth hennes täcka namn/
 Skul önska sig för alt än henne närmre wara/
 Han böjde då sin rätt til Brudens söta samu.
 Men jagh lär låta bli at kunna så förwända
 Den jaak/ som är medh all målsägand- rätt beflädd /
 Hwad giäller Barnaspeel när ändtlig så skal hända?
 At han wäl får sin rätt uthi een afftonbädd.
 Jagh lämna det / och går för Tigh at lägga ueder
 O Himmel denne böön; men see doch wiljan tin:
 At för wärt Brudepaar ja in til många leder/
 Eij må nån råedrick i werlden stänckas in;
 Ja Herreu låte Ehr så ljufligt städze lijfwa /
 Som under Sijkonträd i Gosens feeta land.
 At seen när Gudh Ehr taar/ hwad jagh nu kunnat skrifwa
 Medh tiden sanna må een annan bättre hand.

At wijsa sin wördnad skref
 medh barneligit handlag

ERICH SON

ERICH JOHAN ZIBERSZEDT

Himmelwalsde högd/ som på all diuphet prälar/
 Och ej nån osing wil på högder låta gå/
 Strö nu för Titans wagn thes glitrand blomster strålar/
 Som man på Parnas kan medh Musers ynnest få/
 Ty Astrild stiger fram vthi sin Bröllops kläder/
 Och Linder vthi skog/ i marck sig Tiger gläder.

Han stiger frant ej kan mehr klöster honom lysa/
 The Stiernor tolf om Choor/ ej mehr behaga må/
 Swars krona kranck och krek fast the så härligt lysa;
 Så wil han ändtlig dock ej mehr them passa på/
 Eij Friggas blåtta blygd/ ej Odens spjut och klinga/
 Eij hwad man nämna wil/ nu honom mehr kan twinga.

Ein forna skidhel han i Jägar-hamn wil byta/
 Så ringa skrynad blir hans kunglig-skrynadz drächt/
 Bland Tiger gå i stall / bland Lindar gå och ryta/
 Wil han så biuda til / sem han ther til wor' kläckt/
 At mitt bland krigz-beswär gå fram-thet är hans nöije/
 Ty Dunder Eld och Blixt / och Kulor bli man löije.

Hans

Lans Gudar-tvingand Pijl på stälta Bågan glimmar/
Lijt' som en 2 opas glans på guldne plåtar står/
Ell' som en Jaspis sig bån medh Emaragder rimmar
Ther af then enas steen then andra genskeen får/
Men förn man kunde trod / så börjad Astrild skalla/
Nu mente man at Tråå och Diur skull sammanfalla.

En leek här war begynt / men leeken war fördrnger/
Här had' ej mången lust medh manlighet at stå/
Then ena taar til språng / then andra sächta sunger/
At man sitt rädda skinn medh suarhet frälja må/
Allena ett han får / medh möda sig i sichten/
En Tiger / och för then war hela leeken stichtat.

Han ställer Nådät och Garn / strart intar' Marck och Lunder
Medh Giller ombelagdt / at wil han ther få see/
Ther Nådät ej räcker til / ther stå hans list och sunder
På hwilket han alt sielf behändigt acht wil gee;
Men när han alt tilredt / tyckz han då Diuret åga/
Eij menand' at ibland ock konstler seela plåga.

Men Tigren giord' ett språng / dock stötte ej at grymmas /
Kan ske / Hon wiste wäl at ej nån lyfsjaak war/
If Astrilds Nådät Hon ej så ömmer war at skymmas;
Ty Han wäl intet här hwad Han dock mente taar /
Hon ryckte på thet brast / Hon lopp ther war ej hinner /
Ja / ther Hon krypa skull / ther war Hon styf och sinner.

All Astrilds möda stoor och konst flått intet hielpste/
Then konst som aldrig än tilförne slagit feelt/
Then nu så oförsedt sin egen Herra stielpte /
At Mod och Blod och Kraft / ja alt thet war förstelt;
Ty Tigren stod rätt frij / och Nådäten låg i splitter
Så går thet så när man med Tiger wåga gitter.

Hwad Astrild nu til rådz skal taa / han länge täncker /
Thet war och tänckan wärdt : man kan ej råka på /
Hwart man i sådan hast sin hog och anslag täncker/
När moot förmodan så eens saker wilja gå.
Så länge / säger Han : som Tråå och Diur ej enes/
Iagh dock ej wil affstå / hwem giffa kan hwad menes ?

Han fattar til thet slut all konst han ej skull' spara/
Hwad någon sin han högst än giörligt kund' förmå/
Han wil til Tanphan sielf och all thes härar fara
Ther the i Skog ell' Marck / Eng / Lunder åkrar stå/
En dans han dristar än / så Tanphan qwäder biuda /
Men början är så heet / at then i Munn wil suda.

Ther kom Han til en Lind / hwars grenar woro räckte
Lijf ett medh rött och grönt bepryddas armars paar/
Han drog på mun och såg / och strart sin tanckar täckte/
At Han nu hade lust / medh fågnad här blij qwar.
Men man har aldrig sedt en sådan Lind medh Linder
D Dædal medh din konst / hwij stod tu förr så blinder?

Nu som then rara drächt medh all sin underklädning
Then fiäre Astrilds hog / had' bracht i kärleks dwaal
Så war thet ock för swårt at få sig til then wänning?
An en gång wåga på / om Tigren stod til faal /
Men huru swårt thet war / Han dock på spären finner /
Och följer dem til deß han och på Tigren hinner.

Men så hon hastigt fick then twingand Astrid skada/
War hon mot sin natur förskräckt / lopp af och an/
Tills hon then Lind fick see / som tycktes henne råda/
Taa säkerhet hoos sig / ja hwad hon önska kan/
Hon kom ock / gömde sig emellan twänne grenar /
Ej någon farlighet migh drabb ar meer / Hon menar:

Hon ment och rätt / ty hon kund alt sitt nöje finna.
Men Astrid som war slug / han måttad lönlig til/
At han them bägge skull til inbördz kärlek winna/
Ty / märcker / Diur och Trän han säledz eenas wil.
Och hur thet war så blef en Lind medh Tiger fäster/
Thet seen I wäl i dagh / I wäl förnämde gäst.

Men I Herr Brudgum som haan lärdt så Linder binda
Och i så främmand skick thes grenar låta stå/
At Ehr ej möda är then stälta Tiger lunda/
Hwars tågnad förr dock war allena friser gå
Som Edra Armar nu haa TIGERSTEDT at famna/
Så haan I hwad I sökt / ja: I haan lyckligt hamna.

Så nu så i ehr säng / jagh kan ej längre följa
Ehr reena kyskhet nu migh gunstigt affked geer/
Then säte kärleks plicht jagh wil medh Linder hölja/
Ty then wälwilghet som skyldig är wäl skeer/
Men så Ehr sängelag / som Lind och Lager gronska/
Så haar jagh hwad jagh Ehr här medh haar skoladt önska.

Eder medh mycken plicht
hörsamhet önskar.

JSAAC GRANDELL

Så har doch Venus nu i dagh en seger wunnit
Cupido hafwer och sitt nöje niuca fått /
En man som spisar rått / sin ädla wän har sunnit
Sin Brud den han siit och alfware efterstätt.
Ty hafwer billige och min Clio welat wisfa/
Sin wördnads högsta plicht på denne hedersdagh
O att min swaga får rishyllest kunde prisa /
Det så förnämde paar / til allas wälbehag.
En wäl tagfaren man wih det största heder/
Sin Brud af ädelt blod / för sig bepryddan seer.
BEATA kallas hon af TIGERSTEDTIENS leder /
En säll och saligan man det på swänsta geer.
Medh fog hon skärras kan en säll och salig winna/
Som näst sin Himmel haffe / all dygd och ähta lär /
Ty kunde hon wäl sin roo och nöje finna /
Uraf en lustig GUD som wäl beprydder är;
Tänck hwad ett härligt ting ar ärbare städse wandra
At städa dygden wäl / thet ar en ädel stäre:
Eho som hafwer lust ar wördas fram för andra:
Then måste wih Dygd sin wjuning hafwa säre.
Så har wär ädla Brud / sig städse welat siira
Medh fruchtan af des namn; ty hafwer hon och säre:
Sin hedersdag medh frögd på denna dagen siira:
Nu hafwer hon uprädd på äbrans fasta stäre
Tef wäl tef hwar af Ehr förnämde Tu / nu säker!
Gudh drifwe sierran bore / all fömmer / sorg och qwala
Stie ewig salighet / när sidsta rejan gället
Från denne usla stad / til alla Helgons Sahl.

Således wih största ensaldighet sin sthle
diga hörsamhet framredde

JONAS SUNDELIN,